

УДК 657.372

СПРОЩЕНА СИСТЕМА ОПОДАТКУВАННЯ, ОБЛІКУ ТА ЗВІТНОСТІ В ПОДАТКОВОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ

ВІТАЛІЙ БАБІЧ,
канд. екон. наук,
професор, кафедра обліку
підприємницької діяльності,

АНАТОЛІЙ ПОДДЕРЬОГІН,
канд. екон. наук, професор,
завідувач кафедри
фінансів підприємств

ДВНЗ «Київський національний
економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

У статті розглянуто спрощену систему оподаткування обліку та звітності, її реформування відповідно до Податкового кодексу України. Досліджено формування інформації про об'єкт оподаткування єдиним податком, її відображення в податковій та фінансовій звітності.

Ключові слова: доходи, єдиний податок, облік, платники податку, спрощена система оподаткування.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ

Значна частина платників податків працює за спрощеною системою оподаткування, обліку та звітності (далі – *спрощена система*).

Спрощену систему почали застосовувати відповідно до Указу Президента України «Про спрощену систему оподаткування, обліку і звітності суб'єктів малого підприємництва» від 07.07.98 р. № 727.

Спрощену систему застосовують і сьогодні. Проте за тривалий час ця система зазнала суттєвих змін. Особливо значні зміни відбулися із набуттям чинності Податковим кодексом України. Зокрема, розширено склад платників єдиного податку; змінено систему обліку доходів і витрат, а також податкову і фінансову звітність суб'єктів господарювання, які працюють за спрощеною системою.

Проте зміни в ПКУ відносно сплати єдиного податку тривають, тому ці питання залишаються актуальними, потребують постійної уваги з практичної точки зору.

Мета статті – дослідити сутність спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності, характерні ознаки підприємств, які можуть сплачувати єдиний податок і вести облік за спрощеною системою, порядок обліку доходів і витрат з метою формування об'єкта оподаткування єдиним податком; запропонувати уточнення до ПКУ та методики обліку доходів і витрат платниками єдиного податку.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Передусім розглянемо сутність спрощеної системи оподаткування виходячи з норм ПКУ.

У п. 296.2 ст. 296 зазначено, що *спрощена система оподаткування, обліку та звітності* – це особливий механізм справляння податків і зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків і зборів, визначених п. 297.1 ст. 297 цього Кодексу, щодо сплати єдиного податку з одночасним веденням спрощеного обліку та звітності.

Спрощена система передбачає сплату підприємствами єдиного податку і звільняє такі підприємства від сплати деяких податків і зборів, а також використання спрощеної системи обліку та звітності.

Від яких же податків і зборів звільняються платники єдиного податку? Відповідь на це запитання знаходимо в п. 297.1 ст. 297 ПКУ. Зокрема, це:

- податок на прибуток підприємства;
- податок на доходи фізичних осіб у частині доходів (об'єкта оподаткування), що отримані в результаті господарської діяльності фізичної особи та оподатковувані згідно з нормами гл. 1 розд. XIV ПКУ;
- податок на додану вартість (далі – *ПДВ*) з операцій постачання товарів, робіт, послуг, місце постачання яких розташоване на митній території України, крім тих платників, які сплачують єдиний податок за ставкою 3 і 7 відсотків;
- земельний податок, крім земельного податку за земельні ділянки, що не використовуються платни-

ками єдиного податку для провадження господарської діяльності;

- збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності;
- збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства.

Як бачимо, вказана норма ПКУ доволі гнучка і потребує обґрунтованого підходу до вибору системи оподаткування на підприємстві.

Звільнення суб'єктів господарювання від сплати деяких податків і зборів є однією з найважливіших переваг спрощеної системи.

Які ж суб'єкти господарювання не можуть бути платниками єдиного податку?

Їх перелік у 2012 р. розширено: якщо було чотири групи, то на сьогодні – шість.

Критерії віднесення до платників єдиного податку наведено в таблиці.

Таблиця

КРИТЕРІЇ ВІДНЕСЕННЯ ПЛАТНИКІВ ЄДИНОГО ПОДАТКУ ДО ОКРЕМОЇ ГРУПИ

Група	Платники податку	Вид діяльності	Обсяг доходу за рік	Кількість найманих працівників
Перша	Фізичні особи – підприємці	Здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торговельних місць на ринках та/або провадять господарську діяльність з надання побутових послуг населенню	Не перевищує 150 000 грн	Не використовують
Друга	Фізичні особи – підприємці	Надають послуги, у тому числі побутові, платникам єдиного податку та/або населенню, здійснюють виробництво та/або продаж товарів і діяльність у сфері ресторанного господарства	Не перевищує 1 000 000 грн	Не використовують або не більш як 10 осіб
Третя	Фізичні особи – підприємці	Будь-які види діяльності, крім тих, що наведені в п.295.1 ст.295 ПКУ	Не перевищує 3 000 000 грн	Не використовують або одночасно не перевищує 20 осіб
Четверта	Юридичні особи – суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми	Будь-які види діяльності, крім наведених у п.295.1 ст.295 ПКУ	Не перевищує 5 000 000 грн	Середньооблікова кількість не перевищує 50 осіб
П'ята	Фізичні особи – підприємці	Будь-які види діяльності, крім наведених у п.295.1 ст.295 ПКУ	Не перевищує 20 000 000 грн	Не використовують або одночасно не перевищує 20 осіб
Шоста	Юридичні особи – суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми	Будь-які види діяльності, крім наведених у п.295.1 ст.295 ПКУ	Не перевищує 20 000 000 грн	Середньооблікова кількість не перевищує 50 осіб

Як бачимо, групи різні за платниками (переважають фізичні особи – підприємці); видами діяльності; обсягами річного доходу та кількістю найманих працівників, що дало змогу розширити коло платників єдиного податку.

На нашу думку, до позитиву спрощеної системи слід віднести і встановлення ставок єдиного податку. При цьому в ПКУ застосовано два підходи:

1) у відсотках до розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законодавством на 1 січня податкового (звітного) року, – для першої й другої груп.

Так, залежно від виду господарської діяльності, з розрахунку на календарний місяць, ставки встановлюються:

➤ для першої групи – у межах від 1 до 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;

➤ для другої групи – у межах від 2 до 20 відсотків розміру мінімальної плати;

2) у відсотках до доходу – для третьої, четвертої, п'ятої і шостої груп, а саме:

➤ для третьої та четвертої груп платників – у розмірі 3 відсотків доходу, якщо вони окремо сплачують ПДВ, і 5 відсотків, якщо ПДВ включається до складу єдиного податку;

➤ для п'ятої та шостої груп платників – у розмірі 7 відсотків доходу, якщо вони окремо сплачують ПДВ, і 10 відсотків доходу, якщо ПДВ включається до складу єдиного податку.

Окремі особливості встановлення ставок єдиного податку для фізичних осіб – підприємців і юридичних осіб наведені в ст. 293 ПКУ, але ми на них у цій статті зупинятися не будемо, оскільки це виняток із загальних норм.

Отже, платники податку при переході на сплату єдиного податку, тобто при розробці своєї облікової політики щодо податків, мають визначитись (обраховувати), що їм вигідно – сплачувати ПДВ окремо,

одночасно зі сплатою єдиного податку чи включати ПДВ до єдиного податку і сплачувати єдиний податок за більшою ставкою.

Незважаючи на те, що в гл. 1 «Спрощена система оподаткування» розд. XIV «Спеціальні податкові режими» ПКУ не наведено поняття «об'єкт оподаткування єдиним податком», об'єктом цього податку відповідно до ст. 292 ПКУ є **дохід**.

На нашу думку, визначення складу доходу, його обчислення – найважливіша ознака спрощеної системи.

У зв'язку з тим, що платниками податку є дві категорії суб'єктів господарювання (фізичні особи та юридичні особи), тому й підхід до визначення їх доходів з метою оподаткування має особливості.

Так, для фізичних осіб – підприємців – це дохід, отриманий протягом податкового (звітного) періоду в грошовій (готівковій та/або безготівковій), матеріальній або нематеріальній формах.

Таке визначення наведено в п. 292.1 ст. 292 ПКУ і для юридичних осіб, але підкреслюється, що це *будь-який* дохід, включаючи дохід представництв, філій, відділень, які входять до складу юридичної особи.

У пунктах 292.2, 292.3, 292.4 ст. 292 ПКУ визначені деякі ознаки віднесення доходів до складу об'єкта оподаткування єдиним податком, а саме:

- ◆ юридичні особи при продажу основних засобів визначають дохід як різницю між сумою виручки, отриманої від продажу основних засобів, та їх залишковою балансовою вартістю, що склалася на день продажу;

- ◆ до складу доходу включають також вартість безоплатно отриманих протягом звітного періоду товарів (робіт, послуг).

Зауважимо, що із внесених змін Законом №4834 до п. 292.3 ст. 292 ПКУ безоплатно одержаними товарами (роботами, послугами) також вважатимуться лише активи, отримані згідно з:

- договором доручення;
- договором, що первісно не передбачає грошової або іншої компенсації вартості отриманих товарів (робіт, послуг) або повернення таких товарів;
- договором відповідального зберігання, якщо платник єдиного податку використовує у своїй діяльності передані на зберігання товари.

При цьому договори мають бути укладені в письмовій формі;

- до складу доходу платників єдиного податку третьої групи, які є платниками ПДВ, четвертої та шостої груп за звітний період включається також сума кредиторської заборгованості, за якою минув строк позовної давності.

Платники єдиного податку, які надають послуги, виконують роботи за договорами доручення, транспортного експедирування або за агентськими договорами, до складу доходу включають тільки суму отриманої винагороди повіреного (агента).

Зазначимо, що в п. 292.11 ст. 292 ПКУ наведено перелік доходів, які не включаються до оподаткованого доходу єдиним податком, зокрема, це:

- суми ПДВ;
- суми фінансової допомоги, наданої на поворотній основі, отриманої та поверненої протягом 12 календарних місяців з дня її отримання.

До речі, ця норма, на нашу думку, вигідно відрізняється від норми, зафіксованої в пп. 135.5.5 п. 135.5 ст. 135 ПКУ відносно оподаткування поворотної фінансової допомоги податком на прибуток;

- суми кредитів;
- суми коштів цільового призначення;
- суми коштів, що повертаються покупцю – платнику єдиного податку, продавцями товарів (робіт, послуг);

- суми коштів, що надійшли як оплата товарів (робіт, послуг), реалізованих у період сплати інших податків і зборів юридичними особами – платниками єдиного податку (податку на прибуток);

- суми ПДВ, що надійшли у вартості товарів (робіт, послуг), відвантажених (виконаних, наданих) у період сплати інших податків і зборів;

- суми коштів та вартість майна, внесених засновниками або учасниками платника єдиного податку до статутного капіталу такого платника;

- сума коштів надмірно сплачених податків і зборів платниками єдиного податку і повернутих йому;

- дивіденди, отримані платником єдиного податку – юридичною особою, від інших платників податків.

Для суб'єктів господарювання важливим є те, що згідно з п. 8 розд. 1 Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 25 «Фінансовий звіт суб'єкта малого підприємництва» (далі – П(С)БО 25) вони визнають витрати і доходи з урахуванням вимог ПКУ і відносять суми, які не визначаються ПКУ витратами або доходами, безпосередньо на фінансовий результат після оподаткування.

У підпунктах 296.1–296.3 п. 296.1 ст. 296 зазначено, що платники єдиного податку першої, другої та третьої груп – не платники ПДВ ведуть Книги обліку доходів.

До цього переліку слід додати і платників єдиного податку – фізичних осіб п'ятої групи – не платників ПДВ.

Платники єдиного податку – фізичні особи тре-

тьої і п'ятої груп, які є платниками ПДВ, ведуть Книги обліку доходів і витрат.

Форми і Порядок ведення цих Книг затверджено наказом Міністерства фінансів України від 15.12.2011 р. № 1637.

Детально на порядку ведення Книги доходів ми зупинитись не будемо, але зазначимо, що в Книзі наводяться дані в хронологічному порядку щодня, за підсумками робочого дня, протягом якого отримано дохід. У Книзі відображують всі доходи: кошти, що надійшли на поточний рахунок; отриману готівку; суму кредиторської заборгованості, за якою минув термін позовної давності; вартість безоплатно отриманих товарів (робіт, послуг).

У Книзі окремо відображують доходи, які відповідно до п.293.4 ст.294 ПКУ оподатковуються за ставкою 15 відсотків, а саме:

- суму доходів, що перевищує обсяг доходу максимально допустимого, встановленого для кожної з груп платників податку – фізичних осіб – підприємців;
- суму доходів, отриманих від проведення діяльності, не зазначеної у свідоцтві платника податку – фізичної особи кожної з груп;
- суму доходів, отриманих при застосуванні іншого способу розрахунків, ніж грошовий;
- суму доходів, отриманих від видів діяльності, яка не дає права застосовувати спрощену систему оподаткування.

Варто звернути увагу на те, що доходи фіксуються в Книзі на основі первинних документів, але не обов'язково. Якщо доходи занесені до Книги, навіть без підтвердження документами, то вони вважаються отриманими.

Суб'єкти підприємницької діяльності – фізичні особи третьої і п'ятої груп (платники ПДВ) у Книзі відображують інформацію і про витрати. Незважаючи на те, що витрати не враховуються при визначенні об'єкта оподаткування єдиним податком, така інформація може бути корисна для самих суб'єктів господарювання. Це можна пояснити тим, що фізичні особи – підприємці, які є платниками єдиного податку, не складають фінансову звітність, зокрема звіт про фінансові результати, в якому юридичні особи відображують інформацію про витрати діяльності.

Дані Книги обліку доходів використовують для складання податкової звітності.

Дещо інша ситуація щодо обліку доходів і витрат склалася у платників єдиного податку – юридичних осіб. Вони не ведуть Книгу обліку доходів і витрат, а використовують дані, сформовані спрощеним бухгалтерським обліком.

Ця норма зафіксована в пп. 296.1.3 п. 296.1

ст. 296 з посиланням на п. 44.2 ст. 44 ПКУ. В свою чергу, в п. 44.2 зроблено посилання на п. 154.6 ст. 154 Кодексу.

На нашу думку, посилання на названі пункти і статті не зовсім беззаперечні, оскільки там йдеться про податок на прибуток, а не про єдиний податок і нульову ставку податку. І тільки Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів в Україні щодо спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності» від 04.11.2011 р. № 4014-VI (далі – *Закон № 4014*) нарешті все поставив на свої місця.

Міністерство фінансів України наказом від 24.01.2011 р. внесло зміни до П(С)БО 25.

У п. 2 розд. I зміненого П(С)БО 25 зазначено, що норми цього положення (стандарту) застосовуються:

- для складання фінансового звіту суб'єктами малого підприємництва;
- суб'єктами малого підприємництва – юридичними особами, що відповідають критеріям, визначеним п. 154.6 ст. 154 розд. III ПКУ, та мають право на застосування спрощеного бухгалтерського обліку доходів і витрат, а також платниками єдиного податку, що відповідають критеріям, визначеним пп. 4 п. 291.4 ст. 291 гл. I розд. XIV ПКУ.

Фінансовий звіт суб'єктів малого підприємництва складається із Балансу (ф. № 1-м), Звіту про фінансові результати (ф. № 2-м), а Спрощений фінансовий звіт суб'єкта малого підприємництва – із Балансу (ф. № 1-мс) і Звіту про фінансові результати (ф. № 2-мс).

Спрощені форми звітності відрізняються від ф. № 1-м і ф. № 2-м меншою кількістю статей та деякою мірою їх змістом із-за зведеної подачі інформації та меншого обсягу діяльності суб'єктів підприємства.

Однак суть не в самих формах звітності, а в системі обліку.

Як було зазначено раніше, існує два підходи до побудови бухгалтерського обліку і складання звітності суб'єктами малого бізнесу. Тому Міністерство фінансів України розробило два нормативних документи:

1. Методичні рекомендації по застосуванню регістрів бухгалтерського обліку малими підприємствами, затверджені наказом від 25.06.2003 р. № 422 (далі – *Методичні рекомендації № 422*);

2. Методичні рекомендації із застосування регістрів бухгалтерського обліку малими підприємствами, затверджені наказом від 15.06.2011 р. № 720 (далі – *Методичні рекомендації № 720*).

Незважаючи на те, що ці два документи мають

однакову назву, вони різні за сферою їх застосування, складом облікових реєстрів та методикою (порядком) відображення в них господарських операцій.

Методрекомедації № 422 призначені для ведення реєстрів бухгалтерського обліку юридичними особами – суб'єктами підприємницької діяльності будь-якої організаційно-правової форми та форми власності (крім банків) з ознаками малих підприємств. У цих Рекомендаціях зазначено, що інформація про наявність і рух активів, капіталу, зобов'язань і господарські операції відображується в реєстрах із застосуванням методу подвійного запису на основі первинних документів. При цьому записи в реєстрах здійснюються на попередньо згрупованій однаковій за економічним змістом інформації.

Застосування (понад 9 років) Методрекомедацій № 422 дає підставу стверджувати, що така система обліку прийнятна, досить проста, ефективна і сприяє розвитку малого бізнесу. Тобто ці Рекомендації мають право на подальше існування.

Методрекомедації № 720 призначені для ведення реєстрів бухгалтерського обліку суб'єктами малого підприємництва – *юридичними особами, які мають право на ведення спрощеного обліку доходів і витрат та не зареєстровані платниками податку на додану вартість.*

Це якраз і стосується платників єдиного податку – юридичних осіб не платників ПДВ.

Проте найбільше впадає в око спеціалістів з бухгалтерського обліку те, що відповідно до п. 2 цих Методрекомедацій передбачені порядок і спосіб реєстрації та узагальнення інформації в запропонованих реєстрах бухгалтерського обліку *без застосування подвійного запису для складання Спрощеного фінансового звіту.*

Варто звернути увагу також на те, що запис у реєстрах здійснюють на основі первинних документів у хронологічній послідовності позиційним способом і передбачена можливість групування даних первинних документів за господарськими операціями, однаковими за економічним змістом, якщо такі операції відбулися протягом робочого дня.

Для ведення обліку за спрощеною системою цими Методичними рекомендаціями запропоновано 4 журнали і 5 відомостей.

Так, Журнал 1-мс призначений для обліку активів; Журнал 2-мс – для обліку капіталу і зобов'язань; Журнал 3-мс – для доходів; Журнал 4-мс – для обліку витрат.

Безумовно, нас передусім цікавить **Журнал 3-мс**, в якому узагальнюють інформацію про доходи як об'єкта оподаткування єдиним податком.

У п. 9 Методрекомедацій № 720 детально викладено порядок заповнення окремих граф і рядків Журналу 3-мс.

До позитиву слід віднести те, що зафіксовані в Журналі 3-мс підсумки сум доходів пов'язані з перенесенням їх до показників форми № 2-мс Звіту про фінансові результати, а також те, що облік доходів від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг) безпосередньо дає можливість вести облік розрахунків з покупцями, замовниками, тобто контролювати стан дебіторської заборгованості.

Виходячи з наведеного можна дійти висновку, що інформація цього Журналу дає змогу скласти Звіт про фінансові результати.

Водночас, на нашу думку, сформована в Журналі інформація не може без додаткових розрахунків бути використаною для складання податкової декларації платника єдиного податку – юридичної особи.

Доцільно в Журналі 3-мс виділити графи для відображення доходу, отриманого при застосуванні іншого способу розрахунків, ніж визначені у гл. I розд. XIV ПКУ, а також сум доходу, отриманого від здійснення видів діяльності, які не дають права застосовувати спрощену систему оподаткування.

Вважаємо за необхідне зробити і загальні зауваження відносно Методрекомедацій № 720.

На нашу думку, не можна однозначно погодитися із відмовою від застосування подвійного запису при відображенні в системі обліку господарських операцій.

Адже **подвійний запис** – це не тільки складові методу бухгалтерського обліку для відображення господарських операцій на рахунках активів, капіталу, зобов'язань, а й суттєвий засіб **контролю за повним і правильним відображенням змін**, що відбуваються в результаті господарських операцій в активах, капіталі і зобов'язаннях господарських суб'єктів.

Використання подвійного запису і бухгалтерських рахунків для узагальнення інформації забезпечує достовірність бухгалтерського балансу, що підтверджується практикою.

Крім того, Журнали 1-мс і 2-мс перевантажені інформацією за кількістю об'єктів обліку.

Разом із тим така система має право на існування, особливо у платників єдиного податку з незначною кількістю господарських операцій і там, де облік веде власник, який не володіє знаннями з бухгалтерського обліку, оскільки бухгалтеру-спеціалісту важко уявити ведення бухгалтерського обліку і складання (навіть спрощеного) балансу без використання подвійного запису.

ВИСНОВКИ

1. Спрощена система оподаткування, обліку та звітності дійсно сприяє розвитку малого бізнесу, однак, як показує практика її застосування, її слід удосконалювати.
2. Розширення груп платників єдиного податку зацікавлює підприємців до переходу на цю систему оподаткування, хоча вона пов'язана з певними незручностями, зокрема, необхідністю вести постійний контроль за обсягом доходів і чисельністю працюючих.
3. Спрощена система ведення обліку доходів платниками єдиного податку – фізичними особами та звільнення їх від необхідності складати і подавати фінансову звітність значно полегшує їхню діяльність.
4. Як показують дослідження, немає об'єктивної потреби ведення платниками єдиного податку, як фізичними, так і юридичними особами, обліку витрат діяльності за нормами ПКУ.
5. Бажання спростити бухгалтерський облік підприємств малого бізнесу через розробку і впровадження спрощених реєстрів і Спрощеного фінансового звіту / Балансу (ф. № 1-мс) і Звіту про фінансові результати (ф. № 2-мс) заслуговують на увагу, проте відмова від застосування подвійного запису при складанні запропонованих реєстрів (щоденників і відомостей) викликає деякі заперечення. Відмова від застосування способу подвійного запису при відображенні господарських операцій у системі реєстрів значно знижує контрольні функції обліку при відображенні змін в активах, капіталі й зобов'язаннях підприємства і не сприяє достовірності відображення стану цих об'єктів у бухгалтерському балансі.
6. Спрощена система обліку і фінансової звітності має право на існування, але її можуть застосовувати платники податку з незначною кількістю господарських операцій та за умови, що облік ведуть власники – не спеціалісти з бухгалтерського обліку.
7. Спрощений Журнал 3-мс доцільно дещо змінити з метою накопичення в ньому інформації про доходи для складання податкової декларації платника єдиного податку – юридичної особи.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. *Податковий* кодекс України від 02.10.2010 р. № 2736-VI.
2. *Про внесення* змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України щодо спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності: Закон України від 04.11.2011 р. № 4014-VI.
3. *Про внесення* змін до Податкового кодексу України щодо державної податкової служби та у зв'язку з проведнням адміністративної реформи в Україні: Закон України від 05.07.2012 р. № 5083-VI.
4. *Положення* (стандарт) бухгалтерського обліку 25 «Фінансовий звіт суб'єкта малого підприємства», затв. наказом Міністерства фінансів України від 25.02.2000 р. № 39 (в редакції наказу від 24.01.2011 р. № 25).
5. *Про затвердження* форм Книги обліку доходів і Книги обліку доходів, витрат та Порядок їх ведення: наказ Міністерства фінансів України від 15.12.2011 р. № 1637.
6. *Методичні* рекомендації по застосуванню реєстрів бухгалтерського обліку малими підприємствами, затв. наказом Міністерства фінансів України від 25.06.2003 р. № 422.
7. *Методичні* рекомендації із застосування бухгалтерського обліку малими підприємствами, затв. наказом Міністерства фінансів України від 15.06.2011 р. № 720.

В статье рассмотрены вопросы упрощенной системы налогообложения, учета и отчетности, ее реформирования в соответствии с Налоговым кодексом Украины. Исследованы формирование информации относительно объекта обложения единым налогом и ее отражение в налоговой и финансовой отчетности.

Ключевые слова: *доходы, единый налог, учет, плательщики налога, упрощенная система налогообложения.*

The article deals with the simplified taxation system, accounting and reporting as well as its changes in accordance with Tax Code of Ukraine. The article also considers compiling of information regarding the object of unified tax and its reflection in tax and financial reporting.

Key words: *revenues, unified tax, accounting, tax payers, simplified taxation system.*